

Sygn. akt: I C 295/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	sekretarz sądowy Paulina Barwińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 września 2018 roku w C.

sprawy z powództwa C. (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. Ż.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 295/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód C. (...) z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanej K. Ż. kwoty 4382,04 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwana w dniu 12 sierpnia 2013 roku zawarła (...) Bank (...) S.A., którego następcą prawnym jest (...) Finanse S.A. umowę karty kredytowej nr (...), na podstawie której bank przekazał pozwanej środki pieniężne w wysokości i na zasadach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania nie dokonując na rzecz banku płatności w terminach i wysokościach wskazanych w umowie wobec czego bank skorzystał z przysługującego mu uprawnienia i wypowiedział pozwaną umowę, a kwota należności głównej stała się w całości wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

W dniu 13 czerwca 2017 roku wierzyciel pierwotny zawarł z D. (...) z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność względem pozwanej, następnie w dniu 29 września 2017 roku, D. (...) z siedzibą w W. dokonał przelewu wierzytelności na rzecz powoda C. (...) z siedzibą w W. na podstawie zawartej umowy cesji wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność wobec K. Ż.

W dniu 5 marca 2018 roku Referendarz Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie postanowił przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Człuchowie, gdyż stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwana K. Ż. nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiała się na rozprawie w dniu 4 września 2018 roku, nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień, ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy podczas swojej nieobecności.

W dniu 4 września 2018 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym powództwo oddalił.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 sierpnia 2013 roku wierzyciel pierwotny (...) Bank (...) S.A. którego następcą prawnym jest (...) Finanse S.A. zawarł z pozwaną K. Ż. umowę karty kredytowej nr (...), na podstawie której bank przekazał pozwanej środki pieniężne w wysokości i na zasadach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania nie dokonując na rzecz banku płatności w terminach i wysokościach wskazanych w umowie wobec czego bank skorzystał z przysługującego mu uprawnienia i w dniu 1 października 2014 roku wypowiedział pozwaną umowę, a kwota należności głównej stała się w całości wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

dowód: umowa o przyznanie limitu kredytowego; k. 17-21, wnioski o przyznanie limitu i wydanie karty kredytowej k. 22-24, wyciąg z ksiąg rachunkowych (...) nr (...) z dnia 20/12/2017r. k. 14-16

Z uwagi na fakt, iż pozwana K. Ż. nie wywiązała się z warunków przedmiotowej umowy, (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystawił w dniu 15 kwietnia 2015 roku bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko dłużnicy K. Ż. na łączną wymagalną kwotę 3.695,88 zł. Bank zwrócił się do Sądu Rejonowego w Człuchowie z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu przez siebie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Postanowieniem z dnia 30 września 2015 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie nadał temu tytułowi klauzulę wykonalności na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą we W..

bezsporne - bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzone w klauzulę wykonalności wraz z postanowieniem Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 30/09/2015r., k. 25-26,30-32,

Na podstawie otrzymanego tytułu wykonawczego pierwotny wierzyciel (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wszczął postępowanie egzekucyjne w sprawie Km (...) przeciwko dłużnicy K. Ż. u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C. (...).

bezsporne – pieczęć komornika na I tytule wykonawczym, k.26

W dniu 13 czerwca 2017 roku (...) Bank S.A. zawarł z D. (...) z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, w której jako przedmiot przelewu wymieniono m.in. wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu przeciwko dłużnicy K. Ż.. W dniu 29 września 2017 roku C. (...) z siedzibą w W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności nabył wierzytelność wobec dłużniczki K. Ż. od D. (...) z siedzibą w W..

dowód: umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikami z dnia 13/06/2017r. i z dnia 29/09/2017r., k. 39- 47v, 48-96.

Powód wystosował do pozwanej zawiadomienie o nabyciu przysługującej (...) Bank S.A. będącego następcą prawnym (...) Bank (...) S.A. wierzytelności wobec pozwanej oraz wezwał ją do zapłaty całkowitego zadłużenia w kwocie 5.026,84 zł.

dowód: zawiadomienie wraz z wezwaniem do zapłaty z dnia 06/12/2017r. k. 33-34

Sąd zważył co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie pozwana K. Ż. nie stawiła się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, zaistniały więc przesłanki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego.

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W

judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, w szczególności na tle innych twierdzeń powoda.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Okoliczności przytoczone przez powoda w pozwie były zasadniczo bezsporne. Kwestią nie budzącą w niniejszej sprawie wątpliwości był fakt, iż powoda i pozwaną łączyła umowa o kartę kredytową oraz, że pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie dokonując na rzecz wierzyciela płatności w terminach i wysokościach wskazanych w umowie.

W niniejszej sprawie powód wywodził swoje roszczenia z nabytej na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 września 2017 roku przysługującej D. (...) z siedzibą w W., który w dniu 13 czerwca 2017 roku nabył wierzytelność wobec pozwanej od wierzyciela pierwotnego (...) Bank S.A. z siedzibą we W., który scedował na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku nie wywiązania się przez pozwaną z warunków umowy o kartę kredytową zawartej z tym bankiem w dniu 12 sierpnia 2013 roku.

Zgodnie z nowelizacją art. 117 k.c. poprzez dodanie z dniem 9 lipca 2018 roku § 2¹ po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. W związku z powyższym, to na sąd, racjonalny ustawodawca nałożył obowiązek badania terminu przedawnienia z urzędu, również co do roszczeń zawisłych przed sądem przed dniem wejścia w życie przepisów nowelizacyjnych, gdyż zgodnie z art. 5 ust 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104) roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie nowelizującej.

Z dołączonej do akt niniejszej sprawy umowy o kartę kredytową wynika, iż umowa ta została zawarta w dniu 12 sierpnia 2013 roku, jednak z uwagi na fakt, iż pozwana nie wywiązała się z warunków przedmiotowej umowy, (...) Bank S.A. z siedzibą w W., w dniu 21 października 2014 roku wypowiedział umowę o kartę kredytową, a w dniu 15 kwietnia 2015 wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko pozwanej i zwrócił się do Sądu Rejonowego w Człuchowie o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności na swoją rzecz. Postanowieniem z dnia 30 września 2015 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie nadał klauzulę wykonalności przedłożonemu przez Bank bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Na

podstawie otrzymanego tytułu wykonawczego pierwotny wierzyciel wszczął postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C. (...).

Zgodnie z treścią przepisu art. 117 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu, przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§2). Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi (§2¹). Podkreślić przy tym należy, że w myśl art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W przedmiotowej sprawie powód niewątpliwie dochodzi roszczenia majątkowego – domaga się bowiem zasądzenia na jego rzecz od pozwanej kwoty 4.382,04 zł wraz z odsetkami. Zgłoszone przez powoda roszczenie nie jest objęte żadnym wyjątkiem od zasady przedawniania się roszczeń majątkowych.

Terminy przedawnienia roszczeń majątkowych reguluje przepis art. 118 kc (stanowiący *lex generalis*), który wskazuje, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenie dochodzone przez powoda bez wątplenia związane było z prowadzoną przez (...) Bank S.A. z siedzibą we W. działalnością gospodarczą, a zatem termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata. Jak wynika z treści przepisu art. 120 § 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną, albo wynikającym z właściwości zobowiązania. W doktrynie określa się wymagalność jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności. Stanowi to początek biegu przedawnienia.

Natomiast bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia lub zabezpieczenia (art. 123 § 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Przerwanie biegu terminu przedawnienia wyłącznie może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika. Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawnym (uznanie roszczenia), jak i o charakterze procesowym (wniesienie powództwa w celu dochodzenia roszczenia).

Przedawnienie jest instytucją prawa bezwzględnie obowiązującego (*ius cogens*) i regulujące je przepisy nie mogą być uchylone lub zmienione wolą stron – zgodnie z treścią przepisu art. 119 kc, terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie można pominąć uchwały z dnia 9 czerwca 2017 roku sygn. III CZP 17/17, w której Sąd Najwyższy stwierdził wprost, iż wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza nie będącego bankiem.

W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy odniósł się do dotychczasowych poglądów odnośnie korzystania przez nabywcę wierzytelności z przerw biegu przedawnienia wynikających z podjęcia określonych czynności na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. Powołał uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16 (OSNC 2017, nr 5, poz. 55), której wnioski zostały podzielone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 października 2016 r., III CZP 60/16 (nie publ.). Orzeczenia te wyrażają ogólną myśl, że przerwa biegu przedawnienia wynikająca z dokonania czynności związanych z bankowym tytułem egzekucyjnym odnosi skutek wyłącznie wobec podmiotu, który mógł wystawić ten tytuł i dochodzić na jego podstawie roszczeń. W konsekwencji, jeżeli nabywca wierzytelności

nie może posługiwać się bankowym tytułem egzekucyjnym, przerwa biegu przedawnienia nie odnosi wobec niego skutku; z chwilą przeniesienia wierzytelności traktuje się ją tak, jak gdyby nie miała miejsca. Konkluzja ta została sformułowana przez Sąd Najwyższy w odniesieniu do wniosku o wszczęcie egzekucji jako zdarzenia przerywającego bieg przedawnienia, można jednak odnosić ją także do innych czynności procesowych, których podstawę stanowi bankowy tytuł egzekucyjny, w tym do wniosku o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności. Skutki przerwy biegu przedawnienia wywołanej przez zbywcę wierzytelności odnoszą się z zasady także do cesjonariusza. Nabywa on wierzytelność w takim kształcie, w jakim przysługiwała ona zbywcy, także pod względem "stanu" jej przedawnienia. W konsekwencji, jeżeli bieg terminu przedawnienia uległ przerwaniu, cesjonariusz - wstępując w sytuację, w której w chwili zbycia wierzytelności pozostawał cedent - zostaje objęty skutkami tej przerwy.

Zdaniem Sądu Najwyższego ogólne reguły nie mają zastosowania do przerwy biegu przedawnienia, która została spowodowana dochodzeniem roszczenia na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. W odniesieniu do tego tytułu zachodzi wyjątek od zasady, zgodnie z którą nabywca wierzytelności przejmuje ją w takiej postaci, w jakiej przysługiwała ona zbywcy. Jeżeli podstawę przerwy biegu przedawnienia stanowiła czynność związana z bankowym tytułem egzekucyjnym, skutki tej przerwy są uzależnione od charakteru podmiotu, który nabył wierzytelność. Może on powołać się na przerwanie biegu przedawnienia przez cedenta jedynie wtedy, gdy sam może posłużyć się w obrocie bankowym tytułem egzekucyjnym. Przemawiają za tym stanowiskiem zarówno względy konstrukcyjne, jak i aksjologiczne; bankowy tytuł egzekucyjny, będąc przywilejem dostępnym jedynie wybranej grupie wierzycieli, nie może być stosowany w nadmiernie szerokich granicach, tj. służyć także innym podmiotom, którym ustawodawca nie przyznał możliwości posługiwania się takim tytułem. Założenie to wzmacnia argumentacja, oparta na uznaniu przez Trybunał Konstytucyjny regulacji dotyczącej bankowego tytułu egzekucyjnego za sprzeczną z Konstytucją (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., P 45/12, OTK-A Zb.Urz. 2015, nr 4, poz. 46).

Reasumując Sąd Rejonowy stoi na stanowisku, że przerwanie biegu przedawnienia na skutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności jest związane tylko z podmiotami uczestniczącymi w tym postępowaniu i na podstawie tego tytułu, w granicach ukształtowanych klauzulą wykonalności. Powód jako nabywca wierzytelności niebędący bankiem nabył wprawdzie wierzytelność tożsamą z wierzytelnością (...) Bank S.A. z siedzibą w W., lecz nie wszedł w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwaniem biegu przedawnienia i jego rozpoczęciem na nowo. Wszelkie czynności podejmowane przez poprzednika prawnego powoda, którym był Bank w celu wyegzekwowania należności przerywające bieg terminu przedawnienia nie mogą być zarachowane na konto obecnego wierzyciela nie będącego bankiem.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że roszczenie wynikające z tytułu umowy bankowej uległo przedawnieniu. W niniejszej sprawie umowa z Bankiem zawarta została w dniu 12 sierpnia 2013 roku. Do akt nie został dołączony dokument wypowiedzenia zawartej umowy, jedynie z załączników (K.15-16) wynika, iż umowa bankowa została wypowiedziana pozwanej przez wierzyciela pierwotnego w dniu 1 października 2014 roku. Pozwala to ustalić wymagalność dochodzonego roszczenia od dnia wypowiedzenia umowy. Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. Wobec powyższego przyjąć należy, iż roszczenie, uległo przedawnieniu w dniu 2 października 2017 roku. W tym miejscu podkreślić należy, że okoliczności faktyczne, wskazujące na termin wymagalności kwoty kapitału, zwłaszcza wobec podniesionego zarzutu przedawnienia winien wykazać powód, jeżeli w jego ocenie zarzut ten byłby niezasadny. Powód winien załączyć do pozwu bądź do dalszych pism procesowych odpowiednie dokumenty, w świetle których Sąd mógłby ustalić precyzyjnie termin wymagalności roszczenia i ocenić podniesiony zarzut przedawnienia, jeżeli powód chciałby wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne z twierdzenia, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. Powód nie uczynił jednak zadość powyższemu, w szczególności nie przedstawił jakichkolwiek dokumentów pozwalających na identyfikację zadłużenia pozwanej - wskazujących na wysokość zadłużenia/zobowiązania oraz terminów jego powstania, postawienia w stan wymagalności całego zadłużenia itp. W związku z powyższym, biorąc pod uwagę dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, należało uznać, że roszczenie uległo przedawnieniu. Sąd zobligowany był bowiem do oceny podniesionego zarzutu, w świetle dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, a ich treść jest niewystarczająca do obalenia podniesionego z urzędu zarzutu przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze trzeba stwierdzić, że trzyletni termin przedawnienia dochodzonego roszczenia upłynął przed wniesieniem pozwu, wobec czego podniesiony z urzędu zarzut przedawnienia roszczenia powoda musiał być uznany za zasadny.

W tym stanie, na podstawie powołanych przepisów, Sąd powództwo oddalił.